

Arrest

nr. 160 168 van 18 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz (Iran) en bezit u de Iraanse nationaliteit. U vroeg op 4 oktober 2015 voor het eerst asiel in België. U stelde Iran verlaten te hebben uit vrees geïsoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw bekering tot het christendom en het deelnemen aan diensten in een huiskerk. Op 10 november 2015 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er werd immers geen enkel geloof gehecht aan de door u beweerde vluchtmotieven. Zo werd gewezen op meerdere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw deelname aan de diensten van de huiskerk en bijgevolg dus eveneens van uw bekering tot het christendom op de helling zetten. Verder werd ook aangebracht dat uw verklaringen over de problemen die hebben geleid tot uw vlucht uit Iran geenszins geloofwaardig waren. Wat betreft uw basiskennis van het christendom werd gesteld dat

het loutere feit dat u deze kennis heeft, niet aantoont wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze kennis heeft verworven. Op 4 december 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing en beoordeling. Op 16 december 2015 diende u, zonder België verlaten te hebben, een tweede asielaanvraag in. U beriep zich op dezelfde asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag. U voegde hieraan toe dat de geheime politie enkele keren naar uw woning was gekomen en uw ouders hadden bezocht. Er werd tevens een huiszoeking gehouden en u had een dagvaarding gekregen. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een herinnering van de rechtbank voor volgens dewelke u zich ten gevolge van afvalligheid en christelijke evangelisatie op 11.7.1394 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 3 oktober 2015 in de Westerse kalender) bij de rechtbank moet melden en een kopie van een oproepingsbrief van de algemene rechtbank volgens dewelke u zich wederom ten gevolge van afvalligheid en christelijke evangelisatie op 4.8.1394 (26 oktober 2015) bij de rechtbank moet melden. Verder legde u enkele kopieën neer van documenten waaruit blijkt dat u in Oekraïne heeft gestudeerd (o.a. een diploma, getuigschrift en brief van een decaan). Uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen. Aan de nieuw door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten werd immers niet de minste bewijswaarde toegekend. U ging niet in beroep, maar vroeg op 24 december 2015 een derde maal asiel aan. U verwees wederom naar de door u reeds in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag ingeroepen asielmotieven. Zo herhaalde u dat de geheime politie een aantal keer bij u en uw ouders aan de deur was geweest en dat u een dagvaarding had ontvangen. Op 11.07.1394 (3 oktober 2015) en 29.07.1394 (21 oktober 2015) werd u omwille van uw aanwezigheid bij een geheime kerkdienst door de Iraanse justitie geconvoceerd. U voegde hieraan toe dat er intussen ook een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U legde de (overigens totaal onleesbare) kopieën van de twee convocaties neer (waarvan u er één reeds bij uw tweede asielaanvraag had neergelegd) en verwees wederom naar uw documenten waaruit blijkt dat u in Oekraïne heeft gestudeerd. Uw advocaat, meester Zouhaier Chihaoui, voegde nog een aantal algemene rapporten toe, met onder meer een verwijzing naar het risico bij terugkeer naar Iran naar aanleiding van uw illegaal vertrek.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw derde asielaanvraag stelt u dat u, ten gevolge van de problemen die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag, nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Zoals hierboven aangestipt werd uw eerste asielaanvraag evenwel definitief afgesloten wegens het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De voorgelegde gerechtelijke documenten ter staving van de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten (en waarvan u reeds het document d.d. 11.07.1394 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde) zijn evenmin van aard om de eerdere appreciatie van uw asielrelaas te wijzigen. Vooreerst dient, net zoals reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag betreffende uw in het kader van uw toen neergelegde documenten werd vastgesteld, te worden opgemerkt dat, opdat documenten bewijskrachtig kunnen zijn, deze ondersteund dienen te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, quod non in casu. Verder betreffen de documenten louter kopieën waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er in Iran tal van (ver)vals(t)e documenten verkrijgbaar zijn. Tot slot overtuigt uw verklaring deze feiten en documenten niet eerder aangehaald te hebben tijdens uw eerste asielaanvraag omdat niemand u wat verteld heeft geenszins (schriftelijke verklaring DVZ 3e AA, vraag 1.3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 oktober 2015 (i.e. enige tijd na de afgifte van de door u neergelegde documenten) verklaarde u immers contact te onderhouden met uw moeder. Hoewel u toen niet wist of de autoriteiten nog verdere acties tegen u hadden ondernomen sinds uw vertrek uit Iran, gaf u (tweemaal zelfs) wel aan dat uw moeder wist dat ze u mocht inlichten over eventuele acties ondernomen door de autoriteiten. Uw moeder zou u ook inlichten mocht er iets zijn (CGVS 1e AA, p.3).

Betreffende uw risico bij terugkeer naar Iran omwille van uw beweerde illegale vertrek uit Iran, waarnaar uw advocaat in zijn schrijven d.d. 24 december 2015 verwees, kan er gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat een terugkeerder bijna altijd zal worden ondervraagd bij aankomst op de luchthaven. Hij/zij zal worden gevraagd naar de redenen waarom hij/zij geen paspoort heeft of hoe het werd verloren. De duur van deze ondervraging varieert naargelang de zaken die de autoriteiten willen verifiëren omtrent de identiteit van de persoon. Volgens de relevante wetgeving riskeert een persoon die Iran illegaal heeft verlaten een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete. De geraadpleegde bronnen zijn het er echter over eens dat in de praktijk de persoon enkel een boete (gaande van 50 tot 60 dollar) krijgt voor illegaal vertrek. Als de persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, dan krijgt hij enkel deze boete. Indien de persoon werd gezocht door de autoriteiten zal hij enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Deze boete die u bij terugkeer naar Iran riskeert kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie stemt volledig overeen met het door uw advocate neergelegde rapport opgesteld in december 2015 door het Britse Home Office. Dat het rapport "post-deportation risks: criminalized departure and risks for returnees in countries of origin" op basis van een rapport van Amnesty International uit 2012 aangeeft dat ook afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Iran louter op basis van een bedrieglijk asielrelaas risico kunnen lopen, doet, gelet op de meer actuele informatie van het Britse Home Office waaruit blijkt dat afgewezen asielzoekers louter en alleen omwille van een asielaanvraag in het buitenland bij terugkeer naar Iran geen verhoogd risico lopen, aan de hierboven gemaakte vaststellingen geen afbreuk.

Betreffende het door uw advocaat neergelegde algemene rapport van Amnesty International kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal geenszins betwist dat er in Iran mensenrechtenschendingen voorkomen. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot een erkenning te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele gegronde vrees, hetgeen, gelet op het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag, voor u geenszins het geval is.

Uw studies in Oekraïne staan tot slot, zoals ook reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag werd aangestipt, niet ter discussie.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat, gezien er geen andere verblijfsprocedures werden ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, er geen schending van het artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 157 763 van 4 december 2015 dat werd gewezen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd het volgende geoordeeld:

"(...) In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een huiskerk bezocht te hebben. Hiervoor vreest u te worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten (CGVS 18-22). Er dient vastgesteld te worden dat meerdere elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw deelname aan de diensten van de huiskerk en bijgevolg dus eveneens uw bekering tot het christendom op de helling zetten. Vooreerst dient een tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u om de twee à drie weken naar de huiskerk ging, ofwel bij u thuis, ofwel bij iemand anders (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ- vraag 3.5), terwijl u voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de diensten altijd bij u thuis plaatsvonden (CGVS p. 9). Op de vraag of u, alvorens de diensten bij u thuis plaats vonden reeds elders een dienst had bijgewoond verklaarde u louter dat u één keer op bezoek was geweest bij Ibrahim thuis, maar zijn huis niet geschikt was om er diensten in te organiseren (CGVS p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen verklaarde u dat u aanvankelijk het bezoek bij Ibrahim thuis bedoelde (CGVS p. 25). Deze verklaring kan niet als een aanvaardbare uitleg worden beschouwd aangezien u uitdrukkelijk heeft verklaard dat het bezoek bij Ibrahim geen dienst was, dat jullie er louter zaten als vrienden (CGVS p. 8, 10, 25). Voorts is het opmerkelijk dat u niet kon vertellen of M.(...) een geboren christen of een bekeerlinge is. Gelet op het feit dat u samenwoonde met M.(...), u al uw problemen aan haar vertelde, zij u inwijdde in haar geloof, wat er toe leidde dat u zich eveneens bekeerde tot het christendom, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat haar eigen –al dan nietbekering nooit ter sprake is gekomen (CGVS p. 6). U kon evenmin vertellen of haar zus M.(...), waar u een aantal dagen bij verbleven heeft, christen was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ- vraag 3.5). Daarenboven is het in het licht van de vervolging van huiskerkgangers door de Iraanse autoriteiten (cf. informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt) weinig waarschijnlijk dat u – en tevens de andere leden van de huiskerk, waaronder pastor I.(...) - zonder het nemen van enige veiligheidsmaatregel zonder meer de diensten bij uw thuis zou hebben laten doorgaan. Meer nog, u zou zelfs nooit aan het risico en/of veiligheidsmaatregelen gedacht hebben (CGVS p. 23).

Dat de geloofwaardigheid van uw bekering ernstig in het gedrang staat, wordt bevestigd door de vaststelling dat uw verklaringen over de problemen die hebben geleid tot uw vlucht uit Iran eveneens geenszins geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u dat u via A.(...) te weten bent gekomen dat I.(...) gearresteerd was en u hierdoor diende te vluchten. Over zijn arrestatie kon u echter niets vertellen. Zo weet u niet wanneer I.(...) gearresteerd werd, door wie hij gearresteerd werd noch in welke omstandigheden zijn arrestatie is gebeurd (CGVS p. 19). Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat I.(...) in uw woning gearresteerd werd (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ vraag 3.5), wijzigde u voor het Commissariaat-generaal uw verklaringen en verklaarde u plots dat u zelfs niet weet waar I.(...) gearresteerd werd (CGVS p.19,22). Zelfs op de vraag hoe M.(...) en A.(...) op de hoogte waren gekomen van de arrestatie van I.(...) diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS p. 18-19). Bovendien wist u evenmin te vertellen of andere leden van de huiskerk gearresteerd werden (CGVS p. 19). Niet alleen over de situatie van I.(...), ook over uw eigen situatie kon u nauwelijks iets vertellen. Zo wist u niet of de autoriteiten uw woning zijn binnengevallen noch of zij u zijn komen zoeken bij uw ouders (CGVS p. 3,21). U weet ook niet of u reeds in staat van beschuldiging werd gesteld (CGVS p. 22). Meer nog, u weet zelfs niet of de autoriteiten daadwerkelijk op zoek zijn naar u (CGVS p. 22). Gevraagd welke pogingen u uiteindelijk ondernomen heeft om u te informeren over uw zaak, repliceerde u dat u geen pogingen had gedaan aangezien u geen telefoonnummers heeft van mensen en u niet wil dat iemand bij uw thuis zou gaan omdat u niet wil dat uw vader iets te weten komt (CGVS 21). Dit is geenszins een uitleg voor uw onwetendheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelfs nooit enige informatie omtrent uw eigen situatie heeft gevraagd aan uw moeder waarmee u in contact staat . Het is overigens zeer vreemd dat u zich bij uw moeder enerzijds wel informeert naar M.(...), maar anderzijds niet informeert naar uw eigen situatie (CGVS p. 3).

Daarenboven blijkt ook nog dat u een facebookaccount heeft en u eveneens contact kan opnemen met de mensen van het kapsalon waar u (en M.(...)) werkte(n). Dat u bovendien naar eigen zeggen wel

contacten heeft met uw beste vriend M.(...), maar dat u hem niet wil vragen om de stand van zaken voor u na te gaan omdat u uw concrete problemen niet heeft verteld aan hem (CGVS p. 20-22) is tevens een houding die weinig blijk heeft van interesse voor uw situatie. Uw desinteresse en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat u ook geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van uw problemen.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde vluchtmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u beschikt over een basiskennis van het christendom wat erop wijst dat u deze bestudeerd heeft. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze kennis heeft verworven. Het feit dat u in het gesloten centrum een kerkdienst heeft gevraagd – wat werd bevestigd door de terugkeerfunctionaris – toont evenmin met welk doel u deze vraag heeft gesteld.

De kopie van de shenasnameh van uw moeder bevat louter identiteitsgegevens die niet ter discussie staan en is dan ook geenszins van die aard een ander licht te kunnen werpen op bovenstaande appreciatie.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Met de in het verzoekschrift uitgewerkte theoretische beschouwingen, verwijzingen naar rechtspraak en de stelling dat zij formeel achter haar verklaringen blijft staan en niets dan de waarheid te hebben verteld gaat verzoekster geheel voorbij aan de talrijke concrete bevindingen van de commissaris-generaal, weergegeven in de bestreden beslissing, op grond waarvan haar asielaanvraag werd afgewezen. Hetzelfde geldt voor waar zij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt de problematiek van bekeerlingen tot het christendom en mensenrechtenrapporten dienaangaande niet te hebben geanalyseerd.

De verwijzing naar de problematiek van bekeerlingen in Iran en rapporten dienaangaande en het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat er in haar hoofde een goede basiskennis bestaat met betrekking tot het christendom, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke. Verzoekster geeft aan dat er geen rekening werd gehouden met haar leeftijd en achtergrond, maar maakt niet duidelijk op welke wijze deze elementen afbreuk zouden kunnen doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en haar persoonlijke situatie. Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij bij machte is een coherent asielrelaas te brengen en enige mate van interesse vertoont in haar persoonlijke situatie. Waar zij aangeeft dat zij verward en ernstig getraumatiseerd is, toont zij niet aan dat zij hierdoor niet bij machte zou zijn een coherent asielrelaas te brengen. Overigens wordt de voorgehouden trauma's niet gestaafd met enig medisch attest.

Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de rapporten van de Deense immigratiedienst en van het Britse Ministerie voor Binnenlandse Zaken over bekering tot het christendom in Iran, dient te

worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede of derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5. In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende overwogen: "(...)Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw derde asielaanvraag stelt u dat u, ten gevolge van de problemen die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag, nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Zoals hierboven aangestipt werd uw eerste asielaanvraag evenwel definitief afgesloten wegens het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De voorgelegde gerechtelijke documenten ter staving van de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten (en waarvan u reeds het document d.d. 11.07.1394 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde) zijn evenmin van aard om de eerdere appreciatie van uw asielrelaas te wijzigen. Vooreerst dient, net zoals reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag betreffende uw in het kader van uw toen neergelegde documenten werd vastgesteld, te worden opgemerkt dat, opdat documenten bewijskrachtig kunnen zijn, deze ondersteund dienen te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, quod non in casu. Verder betreffen de documenten louter kopieën waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er in Iran tal van (ver)vals(t)e documenten verkrijgbaar zijn. Tot slot overtuigt uw verklaring deze feiten en documenten niet eerder aangehaald te hebben tijdens uw eerste asielaanvraag omdat niemand u wat verteld heeft geenszins (schriftelijke

verklaring DVZ 3e AA, vraag 1.3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 oktober 2015 (i.e. enige tijd na de afgifte van de door u neergelegde documenten) verklaarde u immers contact te onderhouden met uw moeder. Hoewel u toen niet wist of de autoriteiten nog verdere acties tegen u hadden ondernomen sinds uw vertrek uit Iran, gaf u (tweemaal zelfs) wel aan dat uw moeder wist dat ze u mocht inlichten over eventuele acties ondernomen door de autoriteiten. Uw moeder zou u ook inlichten mocht er iets zijn (CGVS 1e AA, p.3).

Betreffende uw risico bij terugkeer naar Iran omwille van uw beweerde illegale vertrek uit Iran, waarnaar uw advocaat in zijn schrijven d.d. 24 december 2015 verwees, kan er gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat een terugkeerder bijna altijd zal worden ondervraagd bij aankomst op de luchthaven. Hij/zij zal worden gevraagd naar de redenen waarom hij/zij geen paspoort heeft of hoe het werd verloren. De duur van deze ondervraging varieert naargelang de zaken die de autoriteiten willen verifiëren omtrent de identiteit van de persoon. Volgens de relevante wetgeving riskeert een persoon die Iran illegaal heeft verlaten een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete. De geraadpleegde bronnen zijn het er echter over eens dat in de praktijk de persoon enkel een boete (gaande van 50 tot 60 dollar) krijgt voor illegaal vertrek. Als de persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, dan krijgt hij enkel deze boete. Indien de persoon werd gezocht door de autoriteiten zal hij enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Deze boete die u bij terugkeer naar Iran riskeert kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie stemt volledig overeen met het door uw advocate neergelegde rapport opgesteld in december 2015 door het Britse Home Office. Dat het rapport "post-deportation risks: criminalized departure and risks for returnees in countries of origin" op basis van een rapport van Amnesty International uit 2012 aangeeft dat ook afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Iran louter op basis van een bedrieglijk asielrelaas risico kunnen lopen, doet, gelet op de meer actuele informatie van het Britse Home Office waaruit blijkt dat afgewezen asielzoekers louter en alleen omwille van een asielaanvraag in het buitenland bij terugkeer naar Iran geen verhoogd risico lopen, aan de hierboven gemaakte vaststellingen geen afbreuk.

Betreffende het door uw advocaat neergelegde algemene rapport van Amnesty International kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal geenszins betwist dat er in Iran mensenrechtenschendingen voorkomen. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot een erkenning te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele gegronde vrees, hetgeen, gelet op het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag, voor u geenszins het geval is.

Uw studies in Oekraïne staan tot slot, zoals ook reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag werd aangestipt, niet ter discussie.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat, gezien er geen andere verblijfsprocedures werden ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, er geen schending van het artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.(...) ”.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift haar kritiek toespitst op de beslissing tot niet inoverwegingname die in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag werd genomen en waartegen verzoekster geen beroep indiende. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep, waardoor verzoeksters kritiek dienaangaande dan ook niet dienstig is.

Met de stelling dat de derde asielprocedure van een zeer korte duur was, zodat het onmogelijk was tijdig de originele stukken over te maken, kan verzoekster geen afbreuk doen aan de correct gedane en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo kon terecht worden vastgesteld dat de voorgelegde gerechtelijke documenten ter staving van de door verzoekster beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten evenmin van aard zijn om de eerdere appreciatie van verzoeksters asielrelaas te wijzigen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd reeds vastgesteld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Deze motivering werd overigens reeds opgenomen in de beslissing tot niet in overwegingname die in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag werd genomen.

De door verzoekster neergelegde documenten werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor dan ook niet kan worden voorgehouden dat zij niet werden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is overigens niet zo dat een korte asielprocedure *ipso facto* tot gevolg heeft dat er “geen deugdelijk en diepgaand onderzoek van de grieven” is gebeurd. Het tegendeel blijkt uit de bestreden beslissing.

Het argument dat het onmogelijk was tijdig de originele stukken neer te leggen, kan verzoekster gelet op haar verklaringen bovendien geenszins aantonen. Het document waaruit blijkt dat verzoekster zich op 3 oktober 2015 op de rechtbank diende te melden, vermeldt als afgiftedatum 28 september 2015. Het andere document dateert van 21 oktober 2015. In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag legde verzoekster een document neer van 21 oktober 2015 waaruit bleek dat zij zich op 26 oktober 2015 op de rechtbank diende te melden. Uit deze documenten blijkt dan ook dat verzoekster of haar familie deze stukken reeds voorafgaandelijk aan de data waarop zij zou moeten verschijnen voor de rechtbank in Iran in haar of hun bezit zou(den) moeten hebben gehad of hier minstens kennis van moeten hebben gehad. Verzoekster brengt overigens geen elementen aan waaruit zou blijken dat dit niet het geval zou zijn geweest. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster enkel dat de originele stukken nog niet konden worden overgemaakt omdat haar moeder zich diende te verplaatsen naar Turkije. Hieruit blijkt overigens geenszins dat dit problematisch zou zijn.

In het kader van haar derde asielaanvraag gaf verzoekster ook enkel aan dat zij deze nieuwe elementen niet eerder heeft aangehaald omdat zij niet wist van hun bestaan en dat niemand haar iets hierover had verteld (stuk 3, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.3.) hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met verzoeksters eerdere verklaringen. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag op 29 oktober 2015 dat zij, geen gerechtelijke documenten heeft, niet wist of

de autoriteiten nog verdere acties tegen haar hadden ondernomen sinds haar vertrek uit Iran en dat haar moeder wist dat ze haar mocht inlichten over eventuele acties ondernomen door de autoriteiten en dat haar moeder haar zou inlichten mocht er iets zijn (stuk 4, gehoorverslag, p.3, 23).

Waar verzoekster meent dat de derde asielprocedure van zeer korte duur was waardoor het onmogelijk was tijdig de originele stukken over te maken, meent de Raad dan ook gelet op verzoeksters eigen verklaringen dat verzoekster niet aantoont dat het daadwerkelijk onmogelijk was om deze originelen tijdig over te maken. Bovendien is verzoekster er tot op heden nog steeds niet in geslaagd om de originele stukken neer te leggen.

Ten overvloede moet worden opgemerkt dat zelfs indien de originelen van de voormelde documenten zouden worden aangebracht, zij de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet kunnen herstellen. Het weze herhaald dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Aangezien reeds definitief is komen vast te staan dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, hebben de eventuele originele documenten die ter staving van dit relaas zouden worden voorgelegd geen bewijswaarde.

Verzoekster tekende met onderhavig verzoekschrift beroep aan tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van haar derde asielaanvraag en had middels dit verzoekschrift de mogelijkheid haar grieven kenbaar te maken. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF